

Arrest

nr. 133 824 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2014 tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. NAUDTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2008 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 10 oktober 2008 wordt verzoeker onder de hoede van de dienst Voogdij geplaatst als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Op 5 mei 2009 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd.

Op 2 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 23 juli 2009 beslist de gemachtigde van de minister het verblijf van verzoeker als minderjarige niet toe te laten en een bijlage 38 af te leveren.

Op 16 augustus 2009 dient de voogd van verzoeker een aanvraag in tot toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005. Op 14 september 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris geen gevolg te geven aan de aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005. De beslissing van 23 juli 2009 wordt behouden.

Op 11 maart 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 6 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}) en een bevel tot terugbrenging af te leveren (bijlage 38).

Op 27 december 2011 dient verzoeker een derde asielvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 10 februari 2012 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 13^{quater}).

Op 19 november 2012 dient verzoeker een vierde asielvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 november 2012 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 13^{quater}). Op 24 juli 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 107 164 het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 10 februari 2014 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw R. L. Op dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zijnde mevrouw R. L., als partner in een duurzame relatie (bijlage 19ter).

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 juli 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2014 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Iraanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Toujal

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 10.02.2014 wettelijk samenwonend is met L.R. (rr. ...). Sinds 19.12.2013 zijn zij effectief ingeschreven op hetzelfde adres. Op basis van de registratie in het rijksregister kan dus niet worden vastgesteld dat zij reeds één jaar hebben samengeleefd voor de aanvraag. Voor zover aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken, namelijk de verklaring van ene P.B. en foto's van facebook, zou moeten bewezen zijn dat betrokkene wel degelijk zijn partner sinds minstens 2 jaar kent, gedurende de welke zij contacten hebben onderhouden en elkaar minstens 3 maal hebben ontmoet, minimaal 45 dagen, dient te worden opgemerkt dat deze bewijzen niet volstaan. Vooreerst wat de verklaring van de derde betreft, deze kan niet naar waarheid getoetst worden. Er zijn

trouwens ook wel een aantal elementen die afbreuk doen aan de verklaring van deze persoon. Deze persoon beweert immers dat betrokkene 'tewerkgesteld' is sinds september 2011 bij 'Het Vervolg'. Uit het rijksregister blijkt echter dat sinds 27.10.2011 betrokkene geen geldige verblijfsvergunning meer had (Al), met uitzondering van het Al dat werd afgeleverd in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Noch uit het rijksregister, noch uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene een arbeidskaart had. Voor zover de 'tewerkstelling' dus werkelijk heeft plaats gevonden, moet worden vastgesteld dat deze illegaal was. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de getuige.

Wat betreft de foto's van facebook is het niet helemaal duidelijk wanneer deze werden genomen, wie er op staan en wat zij dienen te bewijzen. Het merkwaardige is dat het uitprints lijken van de facebookpagina van mevrouw S.T.W. en R.T.W. waarop staat dat ze gehuwd is met respectievelijk R.T.W. en S.T.W. op 21.04.2012. Op een andere pagina staat een foto van een man en een vrouw die R.T.W. er heeft op gezet, als beschrijving staat er 'Met S.T.W.'. Kortom, wat die foto's te maken hebben met betrokkene is een totaal raadsel.

Aan de hand van de voorgelegde (verwarrende) bewijsdocumenten kan bijgevolg niet besloten worden dat aan de voorwaarden is voldaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een gemeenschappelijk kind zou hebben met de bovenvernoemde partner.

Er is bijgevolg op geen enkele manier voldaan aan de aanvraag gezinshereniging een duurzame en stabiele relatie moet betreffen.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen,"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing omvat een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan de nietigheid te vorderen van de bestreden beslissing genomen door de gemachtigde op 10 juli 2014 en meegedeeld aan verzoeker op 31 juli 2014.

Verzoeker maakt geen onderscheid tussen de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting, voor zoveel als nodig samen gelezen met artikel 3 van het Koninklijk besluit van 7 mei 2008, zonder uiteen te zetten hoe het bevel om het grondgebied te verlaten deze rechtsregels schendt.

Luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient echter het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting te bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Gelet op het voorgaande is het beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, derhalve onontvankelijk bij gebrek aan een middel.

Het beroep wordt dan ook alleen onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden, hierna de bestreden beslissing genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en de verplichting tot materiële motivering van de beslissing, voor zoveel als nodig samen gelezen met artikel 3 van het Koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“ENIG MIDDEL

Schending van art. 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de verplichting tot materiële motivering van een beslissing; voor zoveel als nodig samen gelezen met artikel 3 KB 7 mei 2008

Uit artikel 40bis Vreemdelingenwet. dient afgeleid dat de partner van een EU-burger of een Belg of van een verblijfsgerechtigde vreemdeling een recht op gezinshereniging (en dus een verblijf van meer dan 3 maanden) kan toegestaan worden mits:

- de partners bewijzen dat zij, gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of in een ander land hebben samengewoond,*
- de partners bewijzen dat zij elkaar sinds minstens één jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten contact met elkaar hielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag 3 keer hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen; of*
- de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

De wet zegt niet dat het gevraagde bewijs van een stabiele en duurzame relatie, lees kennis van de partners sinds minstens één jaar..., geleverd wordt op de manier die volgens de bestreden beslissing moet aangehouden worden, met name door vaststellingen in het rijksregister.

Impliciet moet uit de bestreden beslissing afgeleid worden dat bewijs op een andere wijze kan geleverd worden, o.a. door verklaringen van derde personen.

Dienaangaande miskent de bestreden beslissing de bewijskracht van de verklaring van de heer P.B. door er een interpretatie aan te geven die niet strookt met haar inhoud.

Daarenboven moet vastgesteld dat in de bestreden beslissing een speculatieve toevoeging wordt gedaan aan de vermelding van naam en voornaam van de heer P.B. door die te laten voorafgaan door het woord “ene” (suggestief met negatieve connotatie).

Voorts wordt de verklaring van de heer P.B. als ongeloofwaardig beschouwd omdat de tegenpartij concludeert dat de tewerkstelling van verzoeker volgens haar “illegaal” was.

Zonder dat kennelijk de ware toedracht van de tewerkstelling van verzoeker door tegenpartij gecontroleerd werd, wordt in de bestreden beslissing getwijfeld aan de werkelijkheid van de tewerkstelling van verzoeker en wordt besloten tot de illegaliteit daarvan om uiteindelijk de geloofwaardigheid van de verklaring van de heer P.B. in twijfel te trekken.

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift de volledige stukken i.v.m. het traject dat doorlopen werd en gepaard gaat met een arbeidsovereenkomst voor bedienden voor een onbepaalde duur, waarvoor een overeenkomst ondertekend werd tussen de werkgever Stebo vzw en verzoeker op 20.10.2011 (bijgevoegd).

Het traject begint met een aanvraag project “deeltijds leren – deeltijds werken”, eveneens op initiatief van Stebo vzw d.d. 18.10.2011. Namens Sociaal Fonds Sociale Maribel voor de Socioculturele Sector van de Vlaamse Gemeenschap werd daarop positief geantwoord en het desbetreffend contract werd daarna ondertekend met ingang van 24.10.2011. De vraag project “deeltijds leren – deeltijds werken” werd door Stebo vzw voor verzoeker hernieuwd op 15.6.2012 en opnieuw positief beoordeeld op

16.7.2012 door gezegd Sociaal Fonds. Door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening werd op 15.2.2013 een kaart afgeleverd geldig voor elke indiensttreding tijdens haar geldigheidsduur.

Uit de meegedeelde goedkeuringen voor de tewerkstelling van verzoeker werd Stebo vzw betoelaagd met overheidsmiddelen (de genaamde Sociale Maribel). Er was gedurende 3 jaar een reguliere tewerkstelling, met normale werkgevers- en werknemersverplichtingen, met de door de RVA geattesteerde RSZ-korting en indirect betoelaagd met overheidsmiddelen.

Bijgevolg stoelt de redengeving van de tegenpartij op een ondeugdelijk onderzoek en/of een verkeerde interpretatie van de voorhanden zijnde elementen met een verkeerde conclusie i.v.m. de waarde van de verklaringen van de heer P. B. tot gevolg.

De heer P. B. heeft zijn verklaringen ten behoeve van de zaak van verzoeker nogmaals onder elkaar gezet (bijlage). Vooreerst verwijst hij naar de reguliere tewerkstelling bij Stebo vzw (juridische werkgever) die verzoeker detacheerde bij Het Vervolg vzw die feitelijk instond voor het dagelijks gezag, leiding en toezicht vanuit een tewerkstelling binnen het stelsel van "deeltijds leren – deeltijds werken". De heer P. B. voegt eraan toe dat van alle overlegmomenten met de school Sint-Lodewijk in Genk, de nodige rapporten voorhanden zijn.

Bijgevolg is op basis van de verklaringen omtrent de (legale) tewerkstelling van verzoeker geen reden om te twifelen aan de rest van zijn verklaringen die eerder werden afgelegd omtrent de duurzame relatie tussen verzoeker en mevrouw R.L. sedert maart 2012 waarbij hij stelt dat hij hen beiden regelmatig op bezoek gehad heeft op de toenmalige uitbatingszetel van Het Vervolg vzw in Houthalen.

Voorts moet de bewijskracht van zijn verklaring erkent worden i.v.m. de verdere beschrijving van de regelmatige relatie die tussen verzoeker en mevrouw R.L., die hij regelmatig bezocht toen zij nog in Antwerpen woonde. Daarna hebben verzoeker en zijzelf samengewoond te Genk, eerst in de (...), in de periode september/december 2012, daarna in de (...) te Genk (Waterschei) van december 2012 tot december 2013, gedurende welke periode de heer P. B. samen met hen de sociale dienst van het OCMW van Genk bezocht om te zoeken naar een verbetering van hun woonsituatie en waarbij er contact was met de heer Y.V. van gezegde sociale dienst. Tevens verklaarde de heer P. B. ook kennis te hebben van hun wettelijke samenwoning op het adres (...) sedert december 2013.

Bijgevolg werd aan de motiveringsverplichting die rust op de administratie inzake haar beslissingen tekort gekomen en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden wegens schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet."

4.2. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;]

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoeker heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner zoals vereist door de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, aldus verweerder.

Verzoeker voegt bij zijn aanvraag een verklaring van wettelijke samenwoning *d.d.* 10 februari 2014. Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden een Iraans paspoort bij te brengen, evenals bewijzen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds 2 jaar kennen met tenminste 3 ontmoetingen voor een duur van 45 dagen of meer. Op 21 februari 2014 maakt de dienst Bevolking van de stad Genk bijkomende documenten over: een vertaling van de geboorteakte, een Iraanse geboorteakte, een verklaring van de werkgever en een print uit Facebook.

Verzoeker betwist niet dat zij geen gemeenschappelijk kind hebben. Nu de verklaring van wettelijke samenwoning is afgelegd op 10 februari 2014 is evenmin aangetoond dat zij minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond. De voorgelegde stukken moeten verweerder aldus toelaten vast te stellen dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van de aanvraag aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben.

Verweerder oordeelt dat aan de hand van de voorgelegde (verwarrende) bewijsdocumenten niet besloten kan worden dat aan de voorwaarden is voldaan.

Anders dan verzoeker voorhoudt, geeft de bestreden beslissing niet aan dat het gevraagde bewijs van de stabiele en duurzame relatie moet worden geleverd door vaststellingen in het rijksregister. Verzoeker verliest uit het oog dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het beoordelen van de gegevens uit het rijksregister.

In de mate dat verzoeker bedoelt dat uit de wettekst, in plaats van uit de bestreden beslissing zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, impliciet moet worden afgeleid dat het bewijs op een andere wijze kan geleverd worden o.a. door verklaringen van derde personen, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker neergelegde stukken en aldus met de neergelegde verklaringen van derde personen. Tevens werd voor elk van deze elementen aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Meer bepaald stelt verweerder in de bestreden beslissing dat voor zover aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken, namelijk de verklaring van ene P.B. en foto's van facebook, zou moeten bewezen zijn dat betrokkene wel degelijk zijn partner sinds minstens 2 jaar kent, gedurende dewelke zij contacten hebben onderhouden en elkaar minstens 3 maal hebben ontmoet, minimaal 45 dagen, dient te worden opgemerkt dat deze bewijzen niet volstaan. Tevens worden in de bestreden beslissing de redenen uiteengezet, meer bepaald stelt verweerder dat wat de verklaring van de derde betreft, deze niet naar waarheid kan getoetst worden en dat er ook een aantal elementen afbreuk doen aan de verklaring van deze persoon; dat deze persoon immers beweert dat betrokkene 'tewerkgesteld' is sinds september 2011 bij 'Het Vervolg'; dat uit het rijksregister echter blijkt dat sinds 27 oktober 2011 betrokkene geen geldige verblijfsvergunning meer had (Al) (met uitzondering van het Al dat werd

afgeleverd in het kader van deze aanvraag gezinshereniging); dat uit het rijksregister niet blijkt dat betrokkene een arbeidskaart had; dat voor zover de 'tewerkstelling' dus werkelijk heeft plaats gevonden, moet worden vastgesteld dat deze illegaal was en dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de getuige. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat er effectief een arbeidskaart werd afgeleverd in die periode. De verwerende partij kan enkel rekening houden met die elementen die haar werden overgemaakt en het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om met de nodige stukken aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden zoals omschreven hierboven. Indien verzoeker een getuigenverklaring wenst voor te leggen dat een bewijs zou vormen van zijn relatie, dient hij te verzekeren dat die getuigenverklaring overeenstemt met de werkelijkheid en dient hij de inhoud eveneens te staven. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder, gelet op de vaststellingen aangaande de tewerkstelling, begint te twijfelen aan de waarheid van de voormelde getuigenverklaring.

De Raad stelt bovendien vast dat het niet kennelijk onredelijk is om de verklaringen op eer door derden niet in overweging te nemen als afdoende bewijs, nu deze verklaringen niet worden ondersteund door andere bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. Verklaringen op eer door derden hebben immers een gesolliciteerd karakter aangezien de verklaringen enkel weergeven wat aan de derden is gevraagd te stellen.

Waar verzoeker stelt dat kennelijk de ware toedracht van de tewerkstelling van verzoeker niet gecontroleerd werd, benadrukt de Raad dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering is, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden en alzo de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen.

In de mate dat verzoeker een aantal nieuwe elementen aanvoert in zijn verzoekschrift, evenals nieuwe documenten, met name een verklaring van de heer P.B, een aanvraag project "deeltijds leren – deeltijds werken" d.d. 18 oktober 2011, een goedkeuring Sociaal Fonds Sociale Maribel, een aangifteformulier Sociale Maribel schooljaar 2011-2012, een aanvraag project "deeltijds leren – deeltijds werken" d.d. 15 juni 2012, een goedkeuring Sociaal Fonds Sociale Maribel, een werkkaart RVA en een arbeidsovereenkomst Stebo – A.S. d.d. 20 oktober 2011 met *addenda*, moet er op gewezen worden dat het de Raad niet toekomt, om als annulatierechter, gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag. Verweerder was aldus niet op de hoogte van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker hiermee niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de redengeving van de tegenpartij op een ondeugdelijk onderzoek steunt en dat kennelijk de ware toedracht van de tewerkstelling van verzoeker niet gecontroleerd werd, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door hem aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De bewijslast voor het aantonen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden berust in beginsel op de aanvrager. Het feit dat verzoeker naliet bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven.

Louter ten overvloede. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker en zijn partner sinds maart 2012 een vaste relatie zouden hebben volgens de getuigenverklaring, dan nog dient te worden vastgesteld dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat ze elkaar in die periode minstens drie keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen en evenmin dat zij voor de aanvraag reeds één jaar hebben samengeleefd. Zelfs indien de tewerkstelling van verzoeker zou worden aangenomen, dan nog kan hieruit geenszins het bewijs van een effectieve relatie worden afgeleid. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, in het kader van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, ook slechts over een appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de overgelegde bewijsstukken. Indien evenwel wordt vastgesteld dat deze bewijsstukken niet voldoende zijn en verzoeker derhalve niet voldoet aan één van de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, kan hij niet anders dan de aanvraag om toelating tot verblijf te weigeren. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken.

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008, kan niet worden weerhouden.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN